

## עין משפט גרי מצוה

**ג** א מיי פון מל' מטסיק הלכט ט:

## שיטה מקובצת

<sup>[פ] ונדרבה מי שרי לטנויי בה. פי. הא כתיב לא יחשב קרי ביה לא יחשב. תר"ח: ורש"י פי ע"א: מהר"ם: צ"ג ב. ונתיב ריש אומר. ב' צ"ג ב. וברך דלמיני עליה דריש ואת להו דנמנה טענה כלי וליה להו הא דרבי יהודה בריה דרבי חיאי איב היקטא דכחטאת וכאסמ למה לוי: ג. אבל בובחיים. וליה בה היקרא שחיטה אחא שלא לשמה דרשיטה אחת לבלתי עליו מעשייה מוכיחים ויליך אל ואין בעלמיה: ג. וברך ונתן אל כולו וזריקה אחת אחרת: ג. ואי' דאיכא דשטען מנחת אחת הנתיב ל' ליכא הכירא דקיל' כל הנתיב על מוצב התיבין אם נתן מנחת אחת כפי' היליך מניי בהם שינוי דלא עלו לשם חובה: ט. כחטאת וכאסמ.</sup>

מנחת חוטא ותיבוי' יש מן כחטאת ויש מן כחטאת מנחך וכן הוא בובחיים דף י"א: ג. מה אסמ כשרי. כדרדשי פ"ק דובחים דף י"ז: וכתוב בחטאת אחת דמפט' כל שור בתיבת דכריתות בלתי לשמן: ג. ואינו מרצה. וילפינן ל' מהיקטא דזאת תהרה דאקישיה רחמנא ל' דלמטה דהה שלימ' אל עלו ח"א אסמ כן א"י מנזאע שפתך חשומר: ט. דריש דריש בכל מקום טעמה דקרא: ט. מןחטאת דלמיכרא אל פסל החמא. וכוון לשמה דמי שון כחטאת מנחת גרבה לשם מנחת חוטא הרי מןחטאת ניבחה מןחט מעשייה דמנחת חוטא איני טענה שמן לנתיב ויהא נתון כל שור הלכות ולי' מנחת מחבה לשם מנחת מוחתת ניבחה מחשבו הייכל אל פסל החמנא אבל מןחטאת ולי' מיכרא אל מכוב אם לאו כגון שינוי בעלים שחיבא חטאת ארובין אל שטענו ולי' אס לבי' אם מכוב ויהא פסל דרמנא: ג. אלא עתה.

כיון דאורייתא דמחשבה דמיכרא אל פסל רחמנא עולת העוף שולקת ביה ואי' תקשי ליה הכי הילת העוף שמלקת לשם חטאת העוף והבידיל תרצה מעשייה מוכיחין עליה דכמיב ואלא טאת העוף א' לא עבד הבלתי וי"ל דתבריה לאו ארעייתיה דארעיני' יש איני מוכיחין [בין כלק סיון אחד למלך ב' סימניו. תר"ח: ג.] עולת העוף שולקת למעלה וכו'. ועולת העוף למעלה למטה הסיקרא וזאת העוף למטה והסיקן יו"ן עין עולה למעלה ותי"ת חטאת למטה עולה למעלה דכתיב וכלק והקטיר מה הקטרה ברישא של מוצב ח"א מליק' אבד. מהר"ם: ג.

גין מליקה בכל מקום ב' תימה ד' תקשי ליה חטאת העוף שולקת למטה לשם עולת העוף תרצה דמעשייה מוכיחין עליה חטאת העוף היא דאי עולת העוף למעלה הוא עבדי ליה והשאל אל שייך לטנויי מליקה למטה בכל מקום מוכיחין שיהיה דהא עולת העוף פסולה למטה ואלא חטאת העוף לבי הוא דאקמר מליקה בכל מקום במוכח שהי' וי"ל דלפי המסקנא דקאמר ה"י לפי שאין המנחות דרובה לובחים קאמר ליה לעופות נוחא: ג. אל למטה הוא עבדי לה. והואה הוה עבדי לה קודם. כדאמר בפרק קרשי קדשים י"ך [טז] כחטאת העוף כתיב וזהו בדם מיצא אל יסור המזבח קיר ושוריהו שולו ממזבחין ליתיר ואיהו לא קיר החתחין: יד. לישם שלמימ'. ותו הוא אמרי' בתיב

## ב:

**שחיטה** אחת אבולין. לקמן פריך לחלוקים שחיתטן דיש צ'פון ויש גדרוס והא דלא קמני הולכה אחת לכולן משום

דאיירי הכא אליצא דרבי שמעון דלא חייש צהולכה צפ"ק דזבחים

(דף ד'): משום דהויא עבודה שאפשר לצטלה ורבי שמעון דפליג

אהילוך צונח לא אילטריך לפלוגי

צהילוך דמנחות (לקמן דף י"ג). אצל מימה ק'ת אמאי לא פליג בצבלה

דמנחות דאפשר נמי לצטלה לר"ש

דלקמן פרק הקומץ רבה (דף טו.)

מאי טעמא דרבי שמעון צא לעובדה

ציד עובדה צימין כחטאת א"כ לא צעו

צבלה: דזריקה אחת אבולין. ואע"ג

דיש צמנחה אחת ויש צמנן ארבע

פי' צקונטרס ב'ו דאס חן ניתנו כולן

צמנחה אחת כיפר ומיחו קשה ב'ו

דהיתנין צמנן ד' צמנן לשם ניתנין

צמנחה אחת לילדו דמעשיין מוכיחין

כשיין השיי'ס וי"ל דבשעה שנתן

הראשונה שלל לשמו עדיין אין מעשייה

מוכיחין עד שימן התמרון ובשניה אין

מחשבה פוסלת דמתן צפ' בית שמאי

(וצמיס דף לו.): דצמנחה אחת כיפר

אצל קשה מחטאת לשם עולה דחטאת

למעלה צקרנות ובאצבע ועולה למטה

ציקוד וצריקה מן הכלי ועוד קשה

מקבלה דלשם קצלתו אף צשמאל

ומטאת צימין וף ק' לרבי שמעון

(ב' צפ"צ דזבחים דף ק"ג) ולקמן

צפירקין (דף י'): ונראה דודאי היה

יכול להקטין כן לקמן ב'א:

**מנחת חוטא** הרי היא כחטאת.

אין זה דבר הלמד בהיקס

חוזר ומלמד בהיקס דאע"ג דחטאת

ילפי למזוה משלמים צפ"ק דזבחים

(דף ט.) מכל מקום הא כתיב ציה

היא ל' ג' לגופיה לעכב אצל קשה לאו

דיליף מנחת דרבה מאכס' דלינו

מרצה ואס' גופיה משלמים ילפינן

צפ"ק דזבחים (סס) וי"ל דהך דרשא

דהכא אסקמחא צעלמא דמפרש

צזבחים דשטיק קרף לגר' יהודה

צריה דר' חייא נלמי' וילפינן מנחה

משלמים צהיקטא דזאת התורה:

**מבדרי** מחשבה דפסל רחמנא

לאהקישא הוא. דלע"ג

דהיקס' דמחטאת וכאס'ס לאו עיקר

מ"מ אמאי צהיקטא דזאת התורה

וכיון דהיקטא הוא מני לי שינוי קודש

מה לי שינוי צעלים וא"ת מה מקשי

אזכי לרבה מיקשי צרייתא גופה

דמוכחא פס' חילוק ג' מדמפט' טעמא

משום דמעשייה מוכיחין וי"ל דיכול

ליישב הצרייתא כהני אמונריל דלקמן

א"נ קסדר אציי דמיון דשינוי קודש לא

פסול משום דמעשייה מוכיחין הוא

הדיון שינוי צעלים דילפינן משלמים

כי ה"ג דמה שלמים לא חלקת לפסול

אף מנחה לא מחלוק להכשיר דכי

ה"ג דריש מנח דצי חזקיה צפ' אלו

נערות (מנחות דף נה.) גצי מכה

אדם ומכה צהמה והך סגרה דלא חלק

דזבחים (דף לו.) גצי שלמים: **עולת**

**קס"ד** אע"ג דכשירה ד' כחטאת מכל

למעלה שלא יפול הדס לארץ קודם

שיצא למטה למזוה:

מ"ה

צין צמנחה חוטא וצין צמנחה נדבה:

לא יחשב אף מנחה נמי ב'ו] מה לי שינוי

קדש ומה לי שינוי צעלים: **מחשבה**

דלא מיכר'א. אס מחשבה דלא מוכיח'א

על כל דבר פשע ושמות כ'ן לחייב על

המחשבה כמעשה דאי לאו מונויא צבה

מחשבתו ב'ו] למאי נחייב לה: **עולם**

**העוף**. נעשית למעלה ממוט הסיקרא

ב'ו] דתניא צת"כ] ומלק והקטיר ומנלא

[ויקרא פ] מה הקטרה צרלאש של מוצח

אף מליקה צרלאש של מוצח ומילי'ו נמי

צהאי קרף כתיב ומטאת העוף למטה

והכי אלמה תנן צשחיטת קדשים צפ'

קדשי קדשים (שס ד'): ללא עלמה: **מליקה**.

לחטאת העוף צכל מקום צמוצח כשירה

צפ' קדשי קדשים (שס סג.). **סרפה**.

מעלה לשם חובה: **עולת** העוף

אלא כי סידר'א דממני' נקט'ו וזולי:

**קדש קדשים** היא וגו'. צמנחה כתיב

וקרי לה חטאת ואס'ס הא כילד מנחת

## כל המנחות פרק ראשון מנחות

**ונדבה מי שרי לטנויי בה**. והכתיב אס זבח

שלמים קרבנו (ויקרא ג)

**שמהא זציהא לשם שלמים י'**: **רבי**

**שמעון אומר כל המנחות כו'**. ואפי'

**מנחת חוטא: שאין המנחות דומות לזבחים**.

**דזבחים מונויה** וזבחים דמוניה ומעשייה

ללא עלו: **מנחת מוכיחים**. שהוא מכוז

דמרחשת עמוקה ומעשייה רוחשים

רכין מחצת צפה ומעשייה קשין

צפרק כל המנחות צזאות מכה ב'ו]

**לקמן דף סג.]: אצל זבוחים אינו כן**.

אין להם מעשה מוכיח היליך ממני

צנהו. והשמה פליג'א מהיתנין עליה

דנדר'א דמנחת חוטא (ויקרא

ה) ומנחת קנאות (צמדכר ה) דכתיב צבו

לא ישיס עליה שמן: **צלולה**. שאל

מנחות. והשמה פליג'א מהיתנין עליה

דנדר'א דמנחת חוטא (ויקרא

ה) ומנחת קנאות (צמדכר ה) דכתיב צבו

לא ישיס עליה שמן: **צלולה**. שאל

מנחות. והשמה פליג'א מהיתנין עליה

דנדר'א דמנחת חוטא (ויקרא

ה) ומנחת קנאות (צמדכר ה) דכתיב צבו

לא ישיס עליה שמן: **צלולה**. שאל

מנחות. והשמה פליג'א מהיתנין עליה

דנדר'א דמנחת חוטא (ויקרא

ה) ומנחת קנאות (צמדכר ה) דכתיב צבו

לא ישיס עליה שמן: **צלולה**. שאל

מנחות. והשמה פליג'א מהיתנין עליה

דנדר'א דמנחת חוטא (ויקרא

ה) ומנחת קנאות (צמדכר ה) דכתיב צבו

לא ישיס עליה שמן: **צלולה**. שאל

מנחות. והשמה פליג'א מהיתנין עליה

דנדר'א דמנחת חוטא (ויקרא

ה) ומנחת קנאות (צמדכר ה) דכתיב צבו

לא ישיס עליה שמן: **צלולה**. שאל

מנחות. והשמה פליג'א מהיתנין עליה

דנדר'א דמנחת חוטא (ויקרא

ה) ומנחת קנאות (צמדכר ה) דכתיב צבו

לא ישיס עליה שמן: **צלולה**. שאל

מנחות. והשמה פליג'א מהיתנין עליה

דנדר'א דמנחת חוטא (ויקרא

ה) ומנחת קנאות (צמדכר ה) דכתיב צבו

לא ישיס עליה שמן: **צלולה**. שאל

מנחות. והשמה פליג'א מהיתנין עליה

דנדר'א דמנחת חוטא (ויקרא

ה) ומנחת קנאות (צמדכר ה) דכתיב צבו

לא ישיס עליה שמן: **צלולה**. שאל

מנחות. והשמה פליג'א מהיתנין עליה

דנדר'א דמנחת חוטא (ויקרא

ה) ומנחת קנאות (צמדכר ה) דכתיב צבו

לא ישיס עליה שמן: **צלולה**. שאל

מנחות. והשמה פליג'א מהיתנין עליה

דנדר'א דמנחת חוטא (ויקרא

ה) ומנחת קנאות (צמדכר ה) דכתיב צבו

לא ישיס עליה שמן: **צלולה**. שאל

מנחות. והשמה פליג'א מהיתנין עליה

דנדר'א דמנחת חוטא (ויקרא

ה) ומנחת קנאות (צמדכר ה) דכתיב צבו

לא ישיס עליה שמן: **צלולה**. שאל

מנחות. והשמה פליג'א מהיתנין עליה

דנדר'א דמנחת חוטא (ויקרא

ה) ומנחת קנאות (צמדכר ה) דכתיב צבו

לא ישיס עליה שמן: **צלולה**. שאל

מנחות. והשמה פליג'א מהיתנין עליה

דנדר'א דמנחת חוטא (ויקרא

ה) ומנחת קנאות (צמדכר ה) דכתיב צבו

לא ישיס עליה שמן: **צלולה**. שאל

מנחות. והשמה פליג'א מהיתנין עליה

דנדר'א דמנחת חוטא (ויקרא

ה) ומנחת קנאות (צמדכר ה) דכתיב צבו

לא ישיס עליה שמן: **צלולה**. שאל

מנחות. והשמה פליג'א מהיתנין עליה

דנדר'א דמנחת חוטא (ויקרא

ה) ומנחת קנאות (צמדכר ה) דכתיב צבו

לא ישיס עליה שמן: **צלולה**. שאל

מנחות. והשמה פליג'א מהיתנין עליה

דנדר'א דמנחת חוטא (ויקרא

ה) ומנחת קנאות (צמדכר ה) דכתיב צבו

לא ישיס עליה שמן: **צלולה**. שאל

מנחות. והשמה פליג'א מהיתנין עליה

דנדר'א דמנחת חוטא (ויקרא

ה) ומנחת קנאות (צמדכר ה) דכתיב צבו

לא ישיס עליה שמן: **צלולה**. שאל

מנחות. והשמה פליג'א מהיתנין עליה

דנדר'א דמנחת חוטא (ויקרא

ה) ומנחת קנאות (צמדכר ה) דכתיב צבו

לא ישיס עליה שמן: **צלולה**. שאל

מנחות. והשמה פליג'א מהיתנין עליה

דנדר'א דמנחת חוטא (ויקרא

ה) ומנחת קנאות (צמדכר ה) דכתיב צבו

לא ישיס עליה שמן: **צלולה**. שאל

מנחות. והשמה פליג'א מהיתנין עליה

דנדר'א דמנחת חוטא (ויקרא

### מסורת הש"ס

(ב) לקמן מט. וצמיס ג:]

מוטפתא דמנחות רבי'א [וש"י,]

(ג) צ"ל ציהא מרצה (א) וצמיס

יה. ד' דפסלה צ"ק, ט' ר"ש.

(ו) וקדושין סח: וי"ג,]

(ז) [לקמן מט. ג.] וצמיס סג:

סו. ו] והואה הוה עבדי לה אמרי

מי. צ"ק, ז' דף ג' א:] ס' ממני'

צ"ק, ח' דממני' אחי דלעבי.

(ט) ובהא כהן. דבל' ג' א:]

(י) אלוני'ס דריש. צ"ק, י' ג"א

מנחת מנחת לו מנחת מנחתם

לשם. צ"ק, ט' דממני' מי

לאקשי' משמן מי. צ"ק,

(פ) דפסח ומטאת לקמן מפסי

טעמא דמנחה הסי'. צ"ק,

(ז) ויך. צ"ק, ח' ויפרי' אל

(ח) ויקריקת פסחא. ט' ויפרי' אל

הכי כצ"ל והסי'. צ"ק, ט' [שס

דנדר'א דמנחת חוטא פ"ק פ"ק ב'ו:]





## מסורת הש"ם

6) לתקן אתן. 7) ונתקן אתן: עיבודו של משה בן יצחק. 8) ונתקן אתן: יצחק בן יצחק. 9) ונתקן אתן: יצחק בן יצחק. 10) ונתקן אתן: יצחק בן יצחק. 11) ונתקן אתן: יצחק בן יצחק. 12) ונתקן אתן: יצחק בן יצחק. 13) ונתקן אתן: יצחק בן יצחק. 14) ונתקן אתן: יצחק בן יצחק. 15) ונתקן אתן: יצחק בן יצחק. 16) ונתקן אתן: יצחק בן יצחק. 17) ונתקן אתן: יצחק בן יצחק. 18) ונתקן אתן: יצחק בן יצחק. 19) ונתקן אתן: יצחק בן יצחק. 20) ונתקן אתן: יצחק בן יצחק. 21) ונתקן אתן: יצחק בן יצחק. 22) ונתקן אתן: יצחק בן יצחק. 23) ונתקן אתן: יצחק בן יצחק. 24) ונתקן אתן: יצחק בן יצחק. 25) ונתקן אתן: יצחק בן יצחק. 26) ונתקן אתן: יצחק בן יצחק. 27) ונתקן אתן: יצחק בן יצחק. 28) ונתקן אתן: יצחק בן יצחק. 29) ונתקן אתן: יצחק בן יצחק. 30) ונתקן אתן: יצחק בן יצחק. 31) ונתקן אתן: יצחק בן יצחק. 32) ונתקן אתן: יצחק בן יצחק. 33) ונתקן אתן: יצחק בן יצחק. 34) ונתקן אתן: יצחק בן יצחק. 35) ונתקן אתן: יצחק בן יצחק. 36) ונתקן אתן: יצחק בן יצחק. 37) ונתקן אתן: יצחק בן יצחק. 38) ונתקן אתן: יצחק בן יצחק. 39) ונתקן אתן: יצחק בן יצחק. 40) ונתקן אתן: יצחק בן יצחק. 41) ונתקן אתן: יצחק בן יצחק. 42) ונתקן אתן: יצחק בן יצחק. 43) ונתקן אתן: יצחק בן יצחק. 44) ונתקן אתן: יצחק בן יצחק. 45) ונתקן אתן: יצחק בן יצחק. 46) ונתקן אתן: יצחק בן יצחק. 47) ונתקן אתן: יצחק בן יצחק. 48) ונתקן אתן: יצחק בן יצחק. 49) ונתקן אתן: יצחק בן יצחק. 50) ונתקן אתן: יצחק בן יצחק. 51) ונתקן אתן: יצחק בן יצחק. 52) ונתקן אתן: יצחק בן יצחק. 53) ונתקן אתן: יצחק בן יצחק. 54) ונתקן אתן: יצחק בן יצחק. 55) ונתקן אתן: יצחק בן יצחק. 56) ונתקן אתן: יצחק בן יצחק. 57) ונתקן אתן: יצחק בן יצחק. 58) ונתקן אתן: יצחק בן יצחק. 59) ונתקן אתן: יצחק בן יצחק. 60) ונתקן אתן: יצחק בן יצחק. 61) ונתקן אתן: יצחק בן יצחק. 62) ונתקן אתן: יצחק בן יצחק. 63) ונתקן אתן: יצחק בן יצחק. 64) ונתקן אתן: יצחק בן יצחק. 65) ונתקן אתן: יצחק בן יצחק. 66) ונתקן אתן: יצחק בן יצחק. 67) ונתקן אתן: יצחק בן יצחק. 68) ונתקן אתן: יצחק בן יצחק. 69) ונתקן אתן: יצחק בן יצחק. 70) ונתקן אתן: יצחק בן יצחק. 71) ונתקן אתן: יצחק בן יצחק. 72) ונתקן אתן: יצחק בן יצחק. 73) ונתקן אתן: יצחק בן יצחק. 74) ונתקן אתן: יצחק בן יצחק. 75) ונתקן אתן: יצחק בן יצחק. 76) ונתקן אתן: יצחק בן יצחק. 77) ונתקן אתן: יצחק בן יצחק. 78) ונתקן אתן: יצחק בן יצחק. 79) ונתקן אתן: יצחק בן יצחק. 80) ונתקן אתן: יצחק בן יצחק. 81) ונתקן אתן: יצחק בן יצחק. 82) ונתקן אתן: יצחק בן יצחק. 83) ונתקן אתן: יצחק בן יצחק. 84) ונתקן אתן: יצחק בן יצחק. 85) ונתקן אתן: יצחק בן יצחק. 86) ונתקן אתן: יצחק בן יצחק. 87) ונתקן אתן: יצחק בן יצחק. 88) ונתקן אתן: יצחק בן יצחק. 89) ונתקן אתן: יצחק בן יצחק. 90) ונתקן אתן: יצחק בן יצחק. 91) ונתקן אתן: יצחק בן יצחק. 92) ונתקן אתן: יצחק בן יצחק. 93) ונתקן אתן: יצחק בן יצחק. 94) ונתקן אתן: יצחק בן יצחק. 95) ונתקן אתן: יצחק בן יצחק. 96) ונתקן אתן: יצחק בן יצחק. 97) ונתקן אתן: יצחק בן יצחק. 98) ונתקן אתן: יצחק בן יצחק. 99) ונתקן אתן: יצחק בן יצחק. 100) ונתקן אתן: יצחק בן יצחק.

## מוסף רש"י

הובא בסוף החסכת

## שיטה מקובצת

6) כלום הענינו. לכוונת לא הגננו. הרמב"ם: 7) מן המעשה: 8) ונתקן אתן: 9) ונתקן אתן: 10) ונתקן אתן: 11) ונתקן אתן: 12) ונתקן אתן: 13) ונתקן אתן: 14) ונתקן אתן: 15) ונתקן אתן: 16) ונתקן אתן: 17) ונתקן אתן: 18) ונתקן אתן: 19) ונתקן אתן: 20) ונתקן אתן: 21) ונתקן אתן: 22) ונתקן אתן: 23) ונתקן אתן: 24) ונתקן אתן: 25) ונתקן אתן: 26) ונתקן אתן: 27) ונתקן אתן: 28) ונתקן אתן: 29) ונתקן אתן: 30) ונתקן אתן: 31) ונתקן אתן: 32) ונתקן אתן: 33) ונתקן אתן: 34) ונתקן אתן: 35) ונתקן אתן: 36) ונתקן אתן: 37) ונתקן אתן: 38) ונתקן אתן: 39) ונתקן אתן: 40) ונתקן אתן: 41) ונתקן אתן: 42) ונתקן אתן: 43) ונתקן אתן: 44) ונתקן אתן: 45) ונתקן אתן: 46) ונתקן אתן: 47) ונתקן אתן: 48) ונתקן אתן: 49) ונתקן אתן: 50) ונתקן אתן: 51) ונתקן אתן: 52) ונתקן אתן: 53) ונתקן אתן: 54) ונתקן אתן: 55) ונתקן אתן: 56) ונתקן אתן: 57) ונתקן אתן: 58) ונתקן אתן: 59) ונתקן אתן: 60) ונתקן אתן: 61) ונתקן אתן: 62) ונתקן אתן: 63) ונתקן אתן: 64) ונתקן אתן: 65) ונתקן אתן: 66) ונתקן אתן: 67) ונתקן אתן: 68) ונתקן אתן: 69) ונתקן אתן: 70) ונתקן אתן: 71) ונתקן אתן: 72) ונתקן אתן: 73) ונתקן אתן: 74) ונתקן אתן: 75) ונתקן אתן: 76) ונתקן אתן: 77) ונתקן אתן: 78) ונתקן אתן: 79) ונתקן אתן: 80) ונתקן אתן: 81) ונתקן אתן: 82) ונתקן אתן: 83) ונתקן אתן: 84) ונתקן אתן: 85) ונתקן אתן: 86) ונתקן אתן: 87) ונתקן אתן: 88) ונתקן אתן: 89) ונתקן אתן: 90) ונתקן אתן: 91) ונתקן אתן: 92) ונתקן אתן: 93) ונתקן אתן: 94) ונתקן אתן: 95) ונתקן אתן: 96) ונתקן אתן: 97) ונתקן אתן: 98) ונתקן אתן: 99) ונתקן אתן: 100) ונתקן אתן: יצחק בן יצחק.

מה לי שניו קודם כו' [ג:] ושינויא דשני ליה לא מסתבר יב' לכו דכ"ט דמחשבה דמינכרא יב' פסל רחמנא שלא יאמרו מותר לשנות: **הטעם קרייה רחמנא לא ישים עליה**ד' לבונה כי **הטעם היא**. (ויקרא ה) מה מטעם פסולה שלא לשמה יזו אף היא פסולה שלא לשמה: **ומורה נרבה** הפריש מעות למנחת סוטה יזו וזוהו המעות יותר מן השעורים יפלו לנדבה דהיינו לשלש עשרה שפורות שהיו מפקדם והיו נוטין בהן אותן מעות וכשהיה מוצמם בטל היו קוין מנן כבשים לעולות הבשר לשם העורות לכהנים וקרי להו נדבם ויצור: **עון כפיב בה**. מוכרת עון ובלא תם נמי כתיב וזאתה נתן לם בטאת את מה עדה: **מה הטעם ומורה נדבם** כדאמר בשילהי ולד טעאת במסכת תמורה (דף גג:) וז מדרש דרש יהודע הכהן כסף אשם וכסף טעולות לכהנים יהיו דבר הבל ממוותר טעולת וממוותר אשם ה הבשר לשם יא ועורות לכהנים: **באשם כתיב ויקרא ה** ולא ידע ואשם ונשא עונו: **וז היא כפיבם וז היא ביאה**.

מפרש בתורת הכהנים) מה ביאה חולץ וקולא ועמו ונתן לו שבע. אלמא גמרינן ג"ש כה"ג ואע"ג דלא דמו הציבות הואיל ושניהם לשון ביאת הציב הן יש לשנות אחרים אבל זה עיקר: **מעונו דשמיטת קול**. דשמיטת קול טעאת היא: **מגלן**. הואיל ולא גמר מטעאת יז: **דכתיב בה**.

בטעאת שפיר טעאת יזא) ולא י"א שזא שלא לשמו: **אשם נאמר בו הוא לאחר הקטרה אימורין**. כפרשת זו את אלהן והקטיר אותם הבהן המזבחה אשה לה אשם הוילא והילקן אשם לא איפסקיל כזא בשלא לשמו דהא בקטרה כתיב בן והקטרה להו עיקר הוא. וליכא למיפק הוא אשם ולא שנקטרו אימוריו שלא לשמו בבל דהא הוא עלמנו שלא הוקטרו אימוריו כשר כדלמרינן צ"ב תמיד נשחט במסכת פסחים (דף עט:) דנעמלו אימוריו או שלאזדו לא מעבד כפרה ונאלכו הבשר אבל פסקו וטעאת כתיב הוא בשמיטה וצח פסק הוא שמת יצן בל) וצובח שזאי כתיב) ושחט אותו במקום אשר ישחט את העולה לפני ה' חטאת הוא: **ואלת הוא לפני למה לי: שניטק לרשייה**. שנתכפרו בעליו בצחר ברא ובטעאת אזולא למיטה וקיימא לן) כל שבטעאת מתה באשם רועה ולכסיפתאשם ימכר ויפלו דמיו לנדבה ואשם נמך ניתק לרשייה שמתכווה לרועה ושחטו קסם כשר לעולה דהא קמנו לעולה ואין שם אשם בעליו בה)דשפורות נדבם)לעולה)כדפי' לעל: **לא נישק**. דלא מפקויה לרועה ושחטו )ס) (לשם) קסם לא מתכשר לעולה דעדינן שם אשם עליו וצעי עקירה לישחטיה בהדיא לשם עולה דכל כמה דלא עקר מיניה שם אשם לא מתכשר: **דאמר קרא הוא בהוייתו יא**. בן הפסול הוא: **פסולה**. מהקטיר ויטירה אין נאלכין: **לפסור**. חדש: **אשם נזיר**. נזיר טמא מביא אשם להכשיר למנן מזירות טמרה דכתיב והביא כבש בן שנתו לאשם והימים הראשונים יפלו וגו' (במדנר ו:)

לעולה דעדינן שם אשם עליו וצעי עקירה לישחטיה בהדיא לשם עולה דכל כמה דלא עקר מיניה שם אשם לא מתכשר: **דאמר קרא הוא בהוייתו יא**. בן הפסול הוא: **פסולה**. מהקטיר ויטירה אין נאלכין: **לפסור**. חדש: **אשם נזיר**. נזיר טמא מביא אשם להכשיר למנן מזירות טמרה דכתיב והביא כבש בן שנתו לאשם והימים הראשונים יפלו וגו' (במדנר ו:)

שלא לשמו כבז רחמנא הוא וכי מימא לינפו שחר טעולות מיניה בקל וחומר שמא לא יליפינן יחיד מנישא ועוד י"ל דהוא דטעאת אחא לגלויי דאשם דלא מעבד כהוא דפסקו צ"ב דכתיב לא יבא אלך בפסקם לא הוה דרשייה הכי ד' א"י האי [הוא] דטעאת אחא לגלויי אההוא דמנחת חוטא ומנחת קנאות דמעבד כדדריש הכא )ס) **לאחר** הקברת אימורים. והא דכתיב יחא] קודם קדשים הוא דריש צ"כ הוא קרב זאין ממורמו קריבה ולמעט תודה ואלו נזיר דאינו נשחט בלפון ופרק קמא דצבחים (גס זה שם) פירש בקונטרס דלא יליפינן מיניה משום דלא משמע להו לשמו אלף כשתכז הוא עם שם יבא] הקריבה גנון טעולת הוא אשם הוא ואע"ג דכבז אשם הוא אשם אשם [נה] דריש צ"כ למעוטי אשם נזיר ואשם מזורע מכסף שקלים והא דדריש צבפרי צבפרת זאת תהיה גזי אשם מזורע כי כחטאת )כ) כאשם הוא פרט לששטמה שלא לשמה נראה דאסכתמא בעלמא הוא: **אלרא** הוא א"מה די צבדרב הונא. משמע דהוא דכבז דכבז לאחר הקברת אימורין קא דריש והקטיר אותם הבהן המזבחה אשה לה' אשם הוא (ויקרא ו) ולא כספריים דגרסי צפרק ואלו קדשים (תמורה ד' ז:) צבילמיה דרבי עקיבא אשם הוא אשם אשם [נה] הוא )ה) (הוא) קרב ואין ממורמו קריבה ללכסוף מוקי ליה לכדכז הונא ועוד דצ"כ דריש ליה למעוטי אשם נזיר ומזורע מכסף שקלים: **אשום** שניטק לרשייה ושחטו כהם כשר לעולה. הא למרינן בתמורה צפרק אלו קדשים (גס זה שם ד.ית.) דגמריי לכל שבטעאת משה באשם רועה וכי מימא להו לכתמליה אבל צדיענר כשר אכתי הא דהנאו צבפריים (גס זה שם ד.עב.) וצפרק קמא דשצובעות (דף יב.) אשם שמונ בעליו או שנתכפרו

מה לי שניו קודם כו' [ג:] ושינויא דשני ליה לא מסתבר יב' לכו דכ"ט דמחשבה דמינכרא יב' פסל רחמנא שלא יאמרו מותר לשנות: **הטעם קרייה רחמנא לא ישים עליה**ד' לבונה כי **הטעם היא**. (ויקרא ה) מה מטעם פסולה שלא לשמה יזו אף היא פסולה שלא לשמה: **ומורה נרבה** הפריש מעות למנחת סוטה יזו וזוהו המעות יותר מן השעורים יפלו לנדבה דהיינו לשלש עשרה שפורות שהיו מפקדם והיו נוטין בהן אותן מעות וכשהיה מוצמם בטל היו קוין מנן כבשים לעולות הבשר לשם העורות לכהנים וקרי להו נדבם ויצור: **עון כפיב בה**. מוכרת עון ובלא תם נמי כתיב וזאתה נתן לם בטאת את מה עדה: **מה הטעם ומורה נדבם** כדאמר בשילהי ולד טעאת במסכת תמורה (דף גג:) וז מדרש דרש יהודע הכהן כסף אשם וכסף טעולות לכהנים יהיו דבר הבל ממוותר טעולת וממוותר אשם ה הבשר לשם יא ועורות לכהנים: **באשם כתיב ויקרא ה** ולא ידע ואשם ונשא עונו: **וז היא כפיבם וז היא ביאה**.

מה לי א"י שמעון טעמא דר' שמעון משום מחשבה דמינכרא לא פסלה והא מחשבה דמינכרא הוא או דילמא טעמא דר"ש משום דכתיב וזאת תורת המנחה וזבה לא כתיב אמר ליה 6) כלום הגענו לסוף דעתו של ר"ש כרבה לא משני ליה משום קושיא דרביי כרבא לא משני ליה משום 7) קושיא וזאת תורת ההטאת כרב אשי לא משני ליה משום 8) קושיא וזאת תורת ההטאת מה הריה דרבא: חוץ ממנחת קושיא דרב אהא קנאות: בשלמא מנחת חוטא ומנחת קנאות: בשלמא מנחת חוטא 9) הטאת קרייה רחמנא 2) לא ישים עליה שמן ולא יתן עליה לבונה כי הטאת היא וגו' אלא מנחת קנאות מגלן דתני תנא קמיה דרב נחמן 10) מנחת קנאות מותרה נרבה א"ל שפיר קאמרת 11) 3)מוכרת עון כתיב בה ובחטאת כתיב וזאתה נתן לכם לשאת את עון העדה מה הטאת מותרה נרבה אף מנחת קנאות מותרה נרבה ובחטאת מה הטאת פסולה שלא לשמה אף מנחת קנאות פסולה שלא לשמה אלא מעתה אשם יהא פסול שלא לשמו דגמר עון עון מחטאת דנין עון מעון ואין דנין עונו מעון מאי נפקא מינה והא 12) תנא דבי ר' ישמעאל 5)ושב הכהן 6)ובא הכהן זו היא שיבה זו היא ביאה ועוד ליגמר עונו עונו מעון דשמיטת הקול ככתיב 7)אם לא יגיד ונשא עונו אלא כי 8) גמרי גזירה שוה למותר נרבה הוא דגמרי וכי תימא 9) אין גזירה שוה למחצה גלי רחמנא גבי הטאת 10) 8)ושחט אותה לחטאת אותה לשמה כשירה שלא לשמה פסולה אבל כל קדשים בין לשמן בין שלא לשמן כשרים אלא מנחת חוטא ומנחת קנאות דפסולין שלא לשמן מגלן הטאת טעמא מאי משום דכתיב בה היא ה"ג הא כתיב בהו היא 13)אשם נמי היא כתיב ביה הוא 14) ההוא הוא לאחר הקברת אימורין הוא דכתיב 15) כדתניא אבל אשם לא נאמר בו הוא אלא לאחר הקברת אימורין הוא עצמו שלא הוקטרו אימוריו כשר ולא הוא למה לי 16) לכדכרב הונא אמר רב 17) באשם שניטק לרשייה ושחטו כהם כשר לשום עולה 18) ניתק אין לא ניתק לא אמר קרא הוא בהוייתו יהא: אמר רב מנחת העומר שקבוצה שלא לשמה פסולה 19) הואיל ובאת להתירו ולא תתירה וכן אתה אומר באשם נזיר ואשם

4) אין 11) כשרין למה בן האין ואמרין מזניו בצלון לאחר מיתה שהם כשרין ואינם מנליין דלשה שהביאה מטעמה ומתה יביאוי ויטירה עולמה ואשם נמי קרב למותרו והשתא חי לאו דכתיב הוא בשעיר שזא הוה אמינא מטעמא נקבה דהיא גופה לא קרבה מותרה אלף לדמים כגון מפריש שמי טעולות לאחריות הוא לפסל רחמנא שלא לשמה אבל שעיר נשיא דהוי זכר והוא גופיה קרב עולה למותרו ליתכשר ונתקן לשפורות המזבח

שלא לשמו כבז רחמנא הוא וכי מימא לינפו שחר טעולות מיניה בקל וחומר שמא לא יליפינן יחיד מנישא ועוד י"ל דהוא דטעאת אחא לגלויי דאשם דלא מעבד כהוא דפסקו צ"ב דכתיב לא יבא אלך בפסקם לא הוה דרשייה הכי ד' א"י האי [הוא] דטעאת אחא לגלויי אההוא דמנחת חוטא ומנחת קנאות דמעבד כדדריש הכא )ס) **לאחר** הקברת אימורים. והא דכתיב יחא] קודם קדשים הוא דריש צ"כ הוא קרב זאין ממורמו קריבה ולמעט תודה ואלו נזיר דאינו נשחט בלפון ופרק קמא דצבחים (גס זה שם) פירש בקונטרס דלא יליפינן מיניה משום דלא משמע להו לשמו אלף כשתכז הוא עם שם יבא] הקריבה גנון טעולת הוא אשם הוא ואע"ג דכבז אשם הוא אשם אשם [נה] דריש צ"כ למעוטי אשם נזיר ואשם מזורע מכסף שקלים והא דדריש צבפרי צבפרת זאת תהיה גזי אשם מזורע כי כחטאת )כ) כאשם הוא פרט לששטמה שלא לשמה נראה דאסכתמא בעלמא הוא: **אלרא** הוא א"מה די צבדרב הונא. משמע דהוא דכבז דכבז לאחר הקברת אימורין קא דריש והקטיר אותם הבהן המזבחה אשה לה' אשם הוא (ויקרא ו) ולא כספריים דגרסי צפרק ואלו קדשים (תמורה ד' ז:) צבילמיה דרבי עקיבא אשם הוא אשם אשם [נה] הוא )ה) (הוא) קרב ואין ממורמו קריבה ללכסוף מוקי ליה לכדכז הונא ועוד דצ"כ דריש ליה למעוטי אשם נזיר ומזורע מכסף שקלים: **אשום** שניטק לרשייה ושחטו כהם כשר לעולה. הא למרינן בתמורה צפרק אלו קדשים (גס זה שם ד.ית.) דגמריי לכל שבטעאת משה באשם רועה וכי מימא להו לכתמליה אבל צדיענר כשר אכתי הא דהנאו צבפריים (גס זה שם ד.עב.) וצפרק קמא דשצובעות (דף יב.) אשם שמונ בעליו או שנתכפרו

## כל המנחות פרק ראשון מנחות

## ד. חטאת קרייה רחמנא. לפי טעם זה לא היה נריך ללמוד צפ"כ

א א מיי פ"ה מגל' פסוקים ג' ל"ח:
ב ב מיי פ"ח מגל' פסוקים ה' טו:

## שיטה מקובצת

אוי כל בן שנים ויחייב דמיא אצטרך למעט ששים נזיר ואשם מצורע פשיטא ששים פשיטא דהא כתיב בהו וכבש בן שנתו לאשם וכבש הוא בן שנה לכך נראה והא דרבה הוא דרפמנט היינו לעינן כסף שקלים וא"ת אמאי חזיר מותרת אלו רפמנט אלו ר"ל דאשם גבולת ואשם שפחה הורפה ימד ליה שבתי שנים מה שאין בן באשם נזיר ואשם מצורע שנתו בן שנה מה (א: 10) ובי דאמר רב הונא אמר רב אשם שנתק לרביה. כגון שנתכפרו ואלו באחר ואח"כ נמצא ואמר הגמרי שיצא לרביה דע שיתעלב שנתק לרביה דעניו עליו שנתורה ושחטו לשם עולה כשר דלא היה אשם אבל אם לא ניתק ענייו לרביה ושחטו לשם עולה פסול הוא דאמר קרא הוא בהוייתו יהא אשם ששנה שמו בהוייתו יהא ואשם פסול הוא והמאי טעמא אמר שחטו לשם עולה דאשם כבש ועולה כבש לרביא הכא דכתיב הוא הוא אש דאזכרים דלא כתיב בהו א) הוא בן ניתק וכן לא ניתק רחמנא: 1) עיין בהשטמות שבסוף המסכת 10) מסתבר ליה: 2) ודנכרא. שחטו מוכי פסל דחמנא שלא יאכרו מותר לשנת בקרבנות: 3) עליה שמן ולא יתן עליה לבה: 4) שלא לשמה. כדכתיב ואלו באחר ואח"כ נמצא ואמר הגמרי שיצא לרביה דעניו עליו שנתורה ושחטו לשם עולה כשר דלא היה אשם אבל אם לא ניתק ענייו לרביה ושחטו לשם עולה פסול הוא דאמר קרא הוא בהוייתו יהא אשם ששנה שמו בהוייתו יהא ואשם פסול הוא והמאי טעמא אמר שחטו לשם עולה דאשם כבש ועולה כבש לרביא הכא דכתיב הוא הוא אש דאזכרים דלא כתיב בהו א) הוא בן ניתק וכן לא ניתק רחמנא: 1) עיין בהשטמות שבסוף המסכת 10) מסתבר ליה: 2) ודנכרא. שחטו מוכי פסל דחמנא שלא יאכרו מותר לשנת בקרבנות: 3) עליה שמן ולא יתן עליה לבה: 4) שלא לשמה. כדכתיב ואלו באחר ואח"כ נמצא ואמר הגמרי שיצא לרביה דעניו עליו שנתורה ושחטו לשם עולה כשר דלא היה אשם אבל אם לא ניתק ענייו לרביה ושחטו לשם עולה פסול הוא דאמר קרא הוא בהוייתו יהא אשם ששנה שמו בהוייתו יהא ואשם פסול הוא והמאי טעמא אמר שחטו לשם עולה דאשם כבש ועולה כבש לרביא הכא דכתיב הוא הוא אש דאזכרים דלא כתיב בהו א) הוא בן ניתק וכן לא ניתק רחמנא: 1) עיין בהשטמות שבסוף המסכת 10) מסתבר ליה: 2) ודנכרא. שחטו מוכי פסל דחמנא שלא יאכרו מותר לשנת בקרבנות: 3) עליה שמן ולא יתן עליה לבה: 4) שלא לשמה. כדכתיב ואלו באחר ואח"כ נמצא ואמר הגמרי שיצא לרביה דעניו עליו שנתורה ושחטו לשם עולה כשר דלא היה אשם אבל אם לא ניתק ענייו לרביה ושחטו לשם עולה פסול הוא דאמר קרא הוא בהוייתו יהא אשם ששנה שמו בהוייתו יהא ואשם פסול הוא והמאי טעמא אמר שחטו לשם עולה דאשם כבש ועולה כבש לרביא הכא דכתיב הוא הוא אש דאזכרים דלא כתיב בהו א) הוא בן ניתק וכן לא ניתק רחמנא: 1) עיין בהשטמות שבסוף המסכת 10) מסתבר ליה: 2) ודנכרא. שחטו מוכי פסל דחמנא שלא יאכרו מותר לשנת בקרבנות: 3) עליה שמן ולא יתן עליה לבה: 4) שלא לשמה. כדכתיב ואלו באחר ואח"כ נמצא ואמר הגמרי שיצא לרביה דעניו עליו שנתורה ושחטו לשם עולה כשר דלא היה אשם אבל אם לא ניתק ענייו לרביה ושחטו לשם עולה פסול הוא דאמר קרא הוא בהוייתו יהא אשם ששנה שמו בהוייתו יהא ואשם פסול הוא והמאי טעמא אמר שחטו לשם עולה דאשם כבש ועולה כבש לרביא הכא דכתיב הוא הוא אש דאזכרים דלא כתיב בהו א) הוא בן ניתק וכן לא ניתק רחמנא: 1) עיין בהשטמות שבסוף המסכת 10) מסתבר ליה: 2) ודנכרא. שחטו מוכי פסל דחמנא שלא יאכרו מותר לשנת בקרבנות: 3) עליה שמן ולא יתן עליה לבה: 4) שלא לשמה. כדכתיב ואלו באחר ואח"כ נמצא ואמר הגמרי שיצא לרביה דעניו עליו שנתורה ושחטו לשם עולה כשר דלא היה אשם אבל אם לא ניתק ענייו לרביה ושחטו לשם עולה פסול הוא דאמר קרא הוא בהוייתו יהא אשם ששנה שמו בהוייתו יהא ואשם פסול הוא והמאי טעמא אמר שחטו לשם עולה דאשם כבש ועולה כבש לרביא הכא דכתיב הוא הוא אש דאזכרים דלא כתיב בהו א) הוא בן ניתק וכן לא ניתק רחמנא: 1) עיין בהשטמות שבסוף המסכת 10) מסתבר ליה: 2) ודנכרא. שחטו מוכי פסל דחמנא שלא יאכרו מותר לשנת בקרבנות: 3) עליה שמן ולא יתן עליה לבה: 4) שלא לשמה. כדכתיב ואלו באחר ואח"כ נמצא ואמר הגמרי שיצא לרביה דעניו עליו שנתורה ושחטו לשם עולה כשר דלא היה אשם אבל אם לא ניתק ענייו לרביה ושחטו לשם עולה פסול הוא דאמר קרא הוא בהוייתו יהא אשם ששנה שמו בהוייתו יהא ואשם פסול הוא והמאי טעמא אמר שחטו לשם עולה דאשם כבש ועולה כבש לרביא הכא דכתיב הוא הוא אש דאזכרים דלא כתיב בהו א) הוא בן ניתק וכן לא ניתק רחמנא: 1) עיין בהשטמות שבסוף המסכת 10) מסתבר ליה: 2) ודנכרא. שחטו מוכי פסל דחמנא שלא יאכרו מותר לשנת בקרבנות: 3) עליה שמן ולא יתן עליה לבה: 4) שלא לשמה. כדכתיב ואלו באחר ואח"כ נמצא ואמר הגמרי שיצא לרביה דעניו עליו שנתורה ושחטו לשם עולה כשר דלא היה אשם אבל אם לא ניתק ענייו לרביה ושחטו לשם עולה פסול הוא דאמר קרא הוא בהוייתו יהא אשם ששנה שמו בהוייתו יהא ואשם פסול הוא והמאי טעמא אמר שחטו לשם עולה דאשם כבש ועולה כבש לרביא הכא דכתיב הוא הוא אש דאזכרים דלא כתיב בהו א) הוא בן ניתק וכן לא ניתק רחמנא: 1) עיין בהשטמות שבסוף המסכת 10) מסתבר ליה: 2) ודנכרא. שחטו מוכי פסל דחמנא שלא יאכרו מותר לשנת בקרבנות: 3) עליה שמן ולא יתן עליה לבה: 4) שלא לשמה. כדכתיב ואלו באחר ואח"כ נמצא ואמר הגמרי שיצא לרביה דעניו עליו שנתורה ושחטו לשם עולה כשר דלא היה אשם אבל אם לא ניתק ענייו לרביה ושחטו לשם עולה פסול הוא דאמר קרא הוא בהוייתו יהא אשם ששנה שמו בהוייתו יהא ואשם פסול הוא והמאי טעמא אמר שחטו לשם עולה דאשם כבש ועולה כבש לרביא הכא דכתיב הוא הוא אש דאזכרים דלא כתיב בהו א) הוא בן ניתק וכן לא ניתק רחמנא: 1) עיין בהשטמות שבסוף המסכת 10) מסתבר ליה: 2) ודנכרא. שחטו מוכי פסל דחמנא שלא יאכרו מותר לשנת בקרבנות: 3) עליה שמן ולא יתן עליה לבה: 4) שלא לשמה. כדכתיב ואלו באחר ואח"כ נמצא ואמר הגמרי שיצא לרביה דעניו עליו שנתורה ושחטו לשם עולה כשר דלא היה אשם אבל אם לא ניתק ענייו לרביה ושחטו לשם עולה פסול הוא דאמר קרא הוא בהוייתו יהא אשם ששנה שמו בהוייתו יהא ואשם פסול הוא והמאי טעמא אמר שחטו לשם עולה דאשם כבש ועולה כבש לרביא הכא דכתיב הוא הוא אש דאזכרים דלא כתיב בהו א) הוא בן ניתק וכן לא ניתק רחמנא: 1) עיין בהשטמות שבסוף המסכת 10) מסתבר ליה: 2) ודנכרא. שחטו מוכי פסל דחמנא שלא יאכרו מותר לשנת בקרבנות: 3) עליה שמן ולא יתן עליה לבה: 4) שלא לשמה. כדכתיב ואלו באחר ואח"כ נמצא ואמר הגמרי שיצא לרביה דעניו עליו שנתורה ושחטו לשם עולה כשר דלא היה אשם אבל אם לא ניתק ענייו לרביה ושחטו לשם עולה פסול הוא דאמר קרא הוא בהוייתו יהא אשם ששנה שמו בהוייתו יהא ואשם פסול הוא והמאי טעמא אמר שחטו לשם עולה דאשם כבש ועולה כבש לרביא הכא דכתיב הוא הוא אש דאזכרים דלא כתיב בהו א) הוא בן ניתק וכן לא ניתק רחמנא: 1) עיין בהשטמות שבסוף המסכת 10) מסתבר ליה: 2) ודנכרא. שחטו מוכי פסל דחמנא שלא יאכרו מותר לשנת בקרבנות: 3) עליה שמן ולא יתן עליה לבה: 4) שלא לשמה. כדכתיב ואלו באחר ואח"כ נמצא ואמר הגמרי שיצא לרביה דעניו עליו שנתורה ושחטו לשם עולה כשר דלא היה אשם אבל אם לא ניתק ענייו לרביה ושחטו לשם עולה פסול הוא דאמר קרא הוא בהוייתו יהא אשם ששנה שמו בהוייתו יהא ואשם פסול הוא והמאי טעמא אמר שחטו לשם עולה דאשם כבש ועולה כבש לרביא הכא דכתיב הוא הוא אש דאזכרים דלא כתיב בהו א) הוא בן ניתק וכן לא ניתק רחמנא: 1) עיין בהשטמות שבסוף המסכת 10) מסתבר ליה: 2) ודנכרא. שחטו מוכי פסל דחמנא שלא יאכרו מותר לשנת בקרבנות: 3) עליה שמן ולא יתן עליה לבה: 4) שלא לשמה. כדכתיב ואלו באחר ואח"כ נמצא ואמר הגמרי שיצא לרביה דעניו עליו שנתורה ושחטו לשם עולה כשר דלא היה אשם אבל אם לא ניתק ענייו לרביה ושחטו לשם עולה פסול הוא דאמר קרא הוא בהוייתו יהא אשם ששנה שמו בהוייתו יהא ואשם פסול הוא והמאי טעמא אמר שחטו לשם עולה דאשם כבש ועולה כבש לרביא הכא דכתיב הוא הוא אש דאזכרים דלא כתיב בהו א) הוא בן ניתק וכן לא ניתק רחמנא: 1) עיין בהשטמות שבסוף המסכת 10) מסתבר ליה: 2) ודנכרא. שחטו מוכי פסל דחמנא שלא יאכרו מותר לשנת בקרבנות: 3) עליה שמן ולא יתן עליה לבה: 4) שלא לשמה. כדכתיב ואלו באחר ואח"כ נמצא ואמר הגמרי שיצא לרביה דעניו עליו שנתורה ושחטו לשם עולה כשר דלא היה אשם אבל אם לא ניתק ענייו לרביה ושחטו לשם עולה פסול הוא דאמר קרא הוא בהוייתו יהא אשם ששנה שמו בהוייתו יהא ואשם פסול הוא והמאי טעמא אמר שחטו לשם עולה דאשם כבש ועולה כבש לרביא הכא דכתיב הוא הוא אש דאזכרים דלא כתיב בהו א) הוא בן ניתק וכן לא ניתק רחמנא: 1) עיין בהשטמות שבסוף המסכת 10) מסתבר ליה: 2) ודנכרא. שחטו מוכי פסל דחמנא שלא יאכרו מותר לשנת בקרבנות: 3) עליה שמן ולא יתן עליה לבה: 4) שלא לשמה. כדכתיב ואלו באחר ואח"כ נמצא ואמר הגמרי שיצא לרביה דעניו עליו שנתורה ושחטו לשם עולה כשר דלא היה אשם אבל אם לא ניתק ענייו לרביה ושחטו לשם עולה פסול הוא דאמר קרא הוא בהוייתו יהא אשם ששנה שמו בהוייתו יהא ואשם פסול הוא והמאי טעמא אמר שחטו לשם עולה דאשם כבש ועולה כבש לרביא הכא דכתיב הוא הוא אש דאזכרים דלא כתיב בהו א) הוא בן נית